

Skolens Plan, er saa uhørt, saa han ikke er i Stand til at give den dristige et eneste Svar. —

Senere: Dejligt er det at have en stor Opgave og et stort Maal! Af og til ser man ogsaa en lille Frugt af éns Arbejde. *Hansine Marcher.*

Nutidens Ungdom.

Den kvindelige Præst, Dr. *Anna Shaw*, fortalte ved det i sidste Nr. omtalte Møde i K. F. U. K. i Stockholm om et Interview, hun nylig havde været Genstand for i en af Amerikas store Byer. Da hun havde svaret paa alle Spørgsmaalene, gjorde hun til Gengæld den unge Mand et, og dette lød:

Hvad anser De for at være det største Spørgsmaal i Verden?

Han svarede, det største Spørgsmaal er ikke at lave en K. F. U. M., hvor de unge Mænd samles for sig, og en K. F. U. K., hvor de unge Kvinder samles for sig, *skønt jeg glæder mig over begge Dele*, men Hjem hvor de kan mødes. De *vil* mødes, og de *vil* lære hverandre at kende. I gamle Dage mødtes de i Hjemmene, men hele vort Nutidsliv driver dem ud af Hjemmene. Der er ikke Hjem, hvor de kan mødes i vore store Byer, og hvor mødes de saa, paa Gaden, udenfor Hjemmene.

Dr. Shaw kastede Spørgsmaalet ubesvaret ud blandt de mange troende Kvinder, der fyldte Salen. Vi lader det gaa videre til dette Blads Læsere. Svaret er ikke let at finde, men Spørgsmaalet er alvorligt nok.

Det hvide Baand i Sverrig.

Paa sit Aarsmøde for nylig i Gefle vedtog denne Forening, der ligesom den tilsvarende her i Landet samler troende Kvinder om Arbejdet for Afholds- og Sædelighedssagen, en Resolution, der dels udtalte Foreningens Beklagelse af den Maade, hvorpaa den nuværende Regering behandlede Spørgsmaalet om Kvinders Stemmeret, dels manede til et ernergetisk Arbejde for ved de nye Valg til Efteraaret at faa valgt Mænd ind i Rigsdagen, der virkelig vilde gøre noget for Kvinders Stemmeret.

Bedemøder i det engelske Parlarment.

I 78 Aar, fortæller „*Mis. Review*“, har der fundet en Begivenhed Sted i Englands Folketing, der i Tidens Løb er bleven noget saa selvfølgeligt, at den tilsidst næppe er bleven omtalt. En tilsyneladende ringe Ting, men sikkert af allerstørste Betydning.

Hver eneste Torsdag Eftermiddag Kl. 5 mødes en lille Kreds af troende Rigsdagsmænd til Bøn om Guds Hjælp og Bistand i deres ansvarsfulde Gerning. Lederen for næste Bedemøde vælges altid, inden man skilles. Det er den hele Ordning, der er.

Vi, som tror paa Bøn, vil forstaa, hvad dette er værd. Uvilkaarlig spørger man, mon Danmark en Gang kunde naa saa vidt, at sligt kunde ske her?